

Yusuf Atılgan

Anayurt Oteli

YUSUF ATILGAN
ANAYURT
OTELİ

Can Modern

*Anayurt Otel*i, Yusuf Atılgan

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Bilgi Yayınevi, 1973

Can Yayınları'nda 1. basım: 2017

6. basım: Kasım 2020, İstanbul

Bu kitabın 6. baskısı 10 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Emrah Serdan

Editör: Faruk Duman

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-3563-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750735639

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

YUSUF ATILGAN
ANAYURT
OTELİ

ROMAN

♥can

Yusuf Atılgan'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Aylak Adam, 2017

Bütün Öyküleri, 2017

Canistan, 2017

Ekmek Elden Süt Memeden, 2017

Siz Rahat Yaşayınız Diye, 2018

YUSUF ATILGAN, 27 Haziran 1921'de Manisa'da doğdu. Manisa Ortaokulu'nu 1936'da, Balıkesir Lisesi'ni 1939'da, ikinci sınıftan sonrasını askerî öğrenci olarak sürdürdüğü İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü de 1944 yılında tamamladı. Akşehir Maltepe Askerî Lisesi'nde bir yıl edebiyat öğretmenliği yaptı. 1946 yılında Manisa'nın Hacırâhmanlı köyüne yerleşerek burada çiftçilik yapmaya başladı. 70'li yılların sonlarına doğru İstanbul'a döndü, Milliyet, Can gibi yayınevlerinde çevirmenlik, editörlük yaptı. Yusuf Atılğan, *Tercüman Gazetesi*'nin 1955 yılında düzenlediği öykü yarışmasında "Evdeki" öyküsüyle birincilik (Nevzat Çorum adıyla katılmıştır), "Kümesin Ötesi" öyküsüyle de (Ziya Atılğan adıyla) dokuzunculuk kazandı. Yunus Nadi Roman Armağanı'na değer görülen ilk romanı *Aylak Adam*'ı 1959'da, ilk öykü kitabı *Bodur Minareden Öte*'yi 1960 yılında yayımladı. İkinci romanı *Anayurt Oteli*, 1973 yılında basıldı. Edebiyatımızın çağdaş klasiklerinden biri sayılan Yusuf Atılğan'ın bütün öyküleri *Eylemci* adıyla 1992 yılında yeniden basıldı. Tek çocuk kitabı *Ekmek Elden Süt Memeden* ise 1981 yılında çocuk okurlara ulaştı. Yusuf Atılğan, *Canistan* adlı romanını çalıştığı sırada, 9 Ekim 1989 günü İstanbul'da aramızdan ayrıldı.

İstasyona yakın Anayurt otelinin kâtibi Zebercet üç gün önce perşembe gecesi gecikmeli Ankara treniyle gelen kadının o gece kaldığı odaya girdi, kapıyı kilitledi, anahtarı cebine koydu. Işık yanıyordu. Sırtını kapıya dayayıp çevresine baktı. Kadının bıraktığı gibi duruyordu her şey: yatağın ayakucuna doğru atılmış yorgan, kırışık yatak çarşafı, terlikler, sandalye, başucu masasındaki gece lambası, bakır küllükte bitmeden söndürülmüş iki sigara, tepside çaydanlık, süzğü, çay bardağı, kaşık, küçük bir tabakta beş şeker (altı şeker koymuştu o gece bir çay içebilir miyim acaba demişti odaya girince üçlük çaydanlıkta demlemişti çayı bir elinde tepsi kapıyı vurmıştu girin yatağın kıyısında oturuyordu paltosunu çıkarmış kara kazağı iri yuvarlaklı gümüş kolyesi *bakmıştı* zahmet oldu size sonra o köye nasıl gidileceğini sormuştu öyleyse saat sekizde uyandırın beni lütfen olağan bir şeymiş gibi nüfus kâğıdım yok demişti... Kokuyu ertesi sabah o gittikten sonra odaya girerken duydu; kapıyı çabucak kapadı; ışığı söndürmemişti giderken. Karyola demirindeki havluya, yatağın ayakucuna atılmış yorgana, kırışık yatak çarşafına, terliklere, sandalyeye, başucu masasındaki gece lambasına, bakır küllükte bitmeden söndürülmüş iki sigaraya, tepsideki çaydanlığa, süzğüye, çay

bardağına, tabaktaki şekerlere baktı, saydı: “Tek şekerli içiyor çayı.” Ama o koku yoktu; belki dün gece de yoktu; oysa kadın [o sabah küçük deri valizini yere bırakıp çantasını açarken ne kadar borcum diye sormuştu üstü kal-sın yüzüksüzdü elleri çok teşekkür çay için de valizini aldı gitti] gideli kapısı hep kapalıydı, kilitli, anahtarı cebinde; yalnız bütün gün bekledikten, dışarıdakiler döndükten, sokak kapısını kilitleyip demirledikten sonra geceyarısı [çalınmıştı kapı gidip açmıştı paltosunun önü açık valizi elinde çantası omzuna asılı odanız var mı yürümüş anahtarı almıştı askıdan] salonun ışığını söndürüp odaya giriyordu üç gecedir), karyola demirinde kadının unuttuğu havlu, sırma püsküllü vişneçürüğü perde, lavabonun üstünde duvara asılı iki ucu çiçekli değirmi ayna (da gördü kadının gittiği sabah yüzünü; her şey aşığıya çekikti yüzünde; kaşlarının uçları, ağzının iki kıyısı, burnu. Uzun süre baktı; oysa haftada üç kere tıraş da olurdu. Küçük, dört köşe bıyığı. Kadının baktığı işte bu yüzdü o gece [çay tepsisini bırakıp çıktıktan, dış kapıyı bir daha kilitleyip demirledikten sonra çalar saati her sabah altıda uyandığı halde altıya kurdu; ışığı söndürdü; saat elinde kapının önünden geçip muşamba kaplı merdivenleri gıcırdatmadan çıkararak tavanarasındaki iki odanın biri <ortalıkçı kadının odası; ter kokar. Çok uyur kadın, erkenden yatar. Sabahları sarsa sarsa kaldırır. Çođu geceler bu odaya girer, kadının yanına uzanırdı. Çıkarırken uykusu bozulmasın diye donsuz yatar, bacaklarını da biraz aralardı kadın. Okşarken, üstüneyken bile uyanmazdı. Kimi zaman memesini ısırırdı; ‘of köpek’ ya da ‘hoşt köpek’ derdi uykusunda. Üstünden inince bir mendille silerdi kadının orasını> ne, kendi odasına girdi; saati başucuna koyup soyundu, yattı. Az sonra caddeden geçen bir arabanın titrettiği yatağında doğruldu: ayaklarını yıkamayı unutmuştu. Her gece yatmadan ayaklarını

yıkardı. Kalktı, ayaklarını yıkayıp döndü; bir süre yatağın kıyısında oturdu. “Kilitlemediyse kapısını, biri açarsa yanlışlıkla.” Giyindi, çıktı. Merdivenleri gıcırdatmadan indi, kadının kapısı önünde durdu. Anahtar deliği karanlıktı; soluğunu tutup dinledi, yüreği çarpıyordu. Yuvarlak, kaygan tutamağı yavaş yavaş, dura dura sağa doğru çevirdi, omzuyla yokladı kapıyı: kilitliydi. Soluğu düzel-di. Tutamağı gene yavaş yavaş, dura dura sola doğru çevirdi, bıraktı. Merdivenleri ağır ağır çıktı; ortalıkçı kadının odasına girdi, ışığı yaktı. Yorgan kıpırtısızdı; beriki ucunda iri ayakları dışardaydı, tabanları karamsı. Işığı söndürüp çıktı, kapıyı kapadı. Odasına girip soyunmadan yatağa uzandı; bütün gece, uyumadan, saat çalmayabilirdi, uyuyakalırdı belki] ve o sabah. Sekize doğru çay suyunu ispirto ocağına koydu. Tam sekizde kapıya yaklaştığında durdu, biraz daha uyuttu; kapıyı vurdu. ‘Evet, kalkıyorum.’ Çayı demledi. Boyunbağının düğümünü düzelitti, koltuğuna oturdu. Önünde kalın kayıt defteri duruyordu. Adını soramazdı artık, gidiyordu. Odanın kapısını çekip kapamış yaklaşıyordu: kara saçları, önü açık kahverengi paltosu, duman karası çorapları, kısa topuklu ayakkabıları. Küçük deri valizini yere bırakıp çantasını açarken ‘Ne kadar borcum?’ diye sormuştu. ‘Üstü kalsın.’ Yüzüksüzdü elleri, uzun tırnakları açık pembe. ‘Çok teşekkür; çay için de.’ Valizini almış gitmişti. Kadın dış kapıdan çıkınca o adam girmişti, elinde küçük deri valizi. Kemiksiz gibiydi yüzü. ‘Odanız var mı?’ ‘Evet.’ ‘İyice bir oda olsun lütfen. Şu giden kadının kaldığı odayı...’ ‘Odasını bırakmadı efendim, kalacak daha.’ ‘Peki, başkası olsun.’ Cebinden nüfus kâğıdını çıkarıp defterin üstüne koydu. ‘İşiniz?’ ‘Emekli subay yazın.’ Askıdan anahtarı alıp uzattı: ‘iki numara, ikinci katta, merdiveni çıkınca solda.’ Üç gündür öğlesonları, geceleri salonun köşesinde oturup gazete, kitap okuyordu adam; sigara içiyordu.

Kapının her açılışında kısaca bakıyordu. Geceleri on birden sonra çıkıyordu odasına. Dün gece küllüğü döküp yanına bıraktığında soracak gibi olmuş, sormamıştı. Bu gece sordu. Geç dönmüştü dışarıdan; geçerken önünde durdu; rakı kokuyordu. Yüzüne baktı. 'Bıyığınız yakışıyordu size.' Alay mı ediyordu? Bu sabah tıraş olurken bıyığını kesememişti. Gülümsedi. 'O kadın çıkmıyor mu odasından?' 'Hangi kadın?' 'Şu benim geldiğim sabah, cuma sabahı kapıda...' 'O mu? Gitti efendim, dün sabah.' 'Gitti mi? Nereye?' 'Söylemedi; bilmiyorum.'). aynanın sağındaki askıda otelin havlusu, tavanda kurşun borunun ucundaki abajur, sağ duvarın ortasındaki kalın çerçevele resim: Geniş, süslü bir sedire uzanmış, tüller içinde, iri kalçalı, iri memeli bir kadın; iki yanında ellerinde yelpaze yarı çıplak iki zenci kız. 'Çalımına bak şu sömürgeci kapatmasının' demişti Dişçi. Eskiden bir gün babası bit-pazarından alıp getirmiş, buraya asmıştı. 'Oğlum Zebercet, ben ölünce olur olmaz kimselere vermezsin bu odayı. Bir otelde böyle bir oda gerek.' Sırtını kapıdan çekip yürüdü, resmin önünde durdu; bir süre baktı. Dönüp aynaya yaklaştığında o adamın kaldığı üstteki odadan tıkırtılar geliyordu. Dinledi: tahta gıcirtısı, su sesi. "Yüzünü yıkıyor olmalı. Kustu mu?" Sesler kesildi. Aynaya baktı: bıyığı yerindeydi; ama burnu biraz yukarı kalkmış gibiydi. Geri dönüp yatağa doğru yürüdü, başucu masasının yanında durdu. Yastık örtüsünde karamsı lekeler vardı. Ne yapmaya gitmişti o köye? Bir kesiklik duydu dizlerinde; karyola demirine tutunurken elini çekti; yürüdü. Işığı söndürmeden kapıyı açtı, çıkıp kilitledi. Merdivenleri çıkarken ikinci kattaki iki yataklı odada bir adam horluyordu. Üçüncü katta sofanın ışığını söndürdü; 6 numaranın kapısı önünde durdu, içeriyi dinledi; ses yoktu. Tavanarasına çıktığında karşıda, yerde bir çift göz parlıyordu: otelin kedisiydi bu.

Kasaba:

Ya da kent. Dođudan geliniyorsa, gündüzse, tren ya-vaşladığında karşıındakiyle konuşan ya da gazete oku-yan biri nereye geldiklerini görmek için başını sola çevir-diğinde birden ürperir: yarı belinden sonra yükselen dimdik kayalarıyla koskoca bir dağ trenin üstüne devrili-yor gibidir. Kasaba (ya da kent) minareleri, ağaçlı, geniş sokaklarıyla bu dağın eteğinde yayılır. (Geniş sokakları, parkları, arsaları oluşunun nedeni 'Yangın'dır. 1922 yılı Eylül ayı başlarında Yunanlılar giderayak burayı yaktılar. Yaşlı adamlar 'Her mahalleden eli silâhlı bir tek erkek çıksaydı yanmazdı burası' derler. Çođu dağa kaçtı; bütün gün bütün gece aşağıdaki büyük yangını seyretti.) Önün-de, kuzeyinde yeşilli sarılı bir ova uzanır; bu ovadan ya-zın ağır ağır, döne döne, kışın yayıla yayıla, bulana bula-na bir ırmak akar. Üzüm bağları, pamuk, buğday tarlalara ve büyük köyler vardır ovada.

Otel:

İstasyonun arkasındaki alandan ana caddeye çıkan sokağın karşıısında, eskiden zengin rumların da oturduğu bir semtte olduğu için yanmadan kalmış yapılardan biri, üç katlı bir eşraf konağı. (Keçecilerin Rüstem Bey Yangın'dan bir süre sonra İzmir'e yerleşince eskiden nü-fus kâtibi olan Ahmet Efendi'nin üstelemesiyle konağı otel yaptı. Zamanla her kata ayakyolu, odalara lavabo yapıldı; salonun, sofaların, odaların tahta tabanları, mer-divenler kalın muşambayla kaplandı. Yıldan yıla o kasa-ba oteli kokusu da sinince içine eski konak bir otel oldu. Rüstem Bey'in anlattığına göre konağı geçen yüzyılda dedesi Keçeci Zade Malik Ađa yaptırmış. Kapı kemerin-de, şimdi otel levhasının altında kalan, ak mermer üstüne

kabartma bir yazı varmış. O zamanlar kasabanın ileri gelenlerinin doğan çocukları, ölen yakınları için tarihler düşürüp birkaç kuruş kazanan bir yerli ozan, konak yapıldığında 'ebced'le birşeyler uyduramadığından olacak, ölçüsü ne aruza ne heceye uyan tuhaf bir tarih yazmış:

Bir iki iki delik
Keçeci Zade Malik

Arap rakamlarıyla 'bir, iki, iki delik' bin iki yüz elli beş ediyor; şimdiki tarihle bin sekiz yüz otuz dokuz.) Caddeye bakan yüzü aşı boyalı. Üç mermer basamakla çıkılan dış kapı iki kanatlı, yarıdan yukarısı camlı, demir parmaklıklı, kapının iki yanındaki iki büyük pencere de parmaklıklı; öteki katların pencerelerinde parmaklık yok. Kapının üstündeki kemerde koyu yeşil üstüne ak yazılı büyük teneke levha: ANAYURT OTELİ. (Düşman elindeyken belirli bir direnme göstermemiş kasaba ya da kentlerde kurtuluşun ilk yıllarındaki utançlı yurtseverlik coşkusunun etkisi belki.) Kapıdan girince karşıda ikinci kata çıkan oymalı tahta korkuluklu merdiven, solda sandık odası-kiler-çay ocağı olarak kullanılan küçük bir oda. (Eskiden tek yataklı odalardan biri de buydu. Gecikmeli Ankara treniyle gelen kadının gittiği köyden Rüstem Bey'in bir tanıdığıнын Zebercet'le yaşıt oğlu ortaokulda, lisede okurken kışları bu odada kalırdı. Sonraları, Zebercet askerdeyken babası indi buraya. Gerçekten de otel kâtibi için en uygun oda burası; ama babası ölünce Zebercet buraya geçmedi; bir zamanlar boş kaldıkça kiralık kitap okuduğu, lise avlusunda beden eğitimi yapan kızları düşünüp abaza çektiği eski odasında kaldı.) Bununla merdiven altı arasında yarımaya biçimi, tek basamaklı yüksek masa ve bir koltuk. (Uzak ilçelerin birinden bir siyasal partinin yıllık toplantılarına geldiğinde bir-iki

gece otelde kalan iriyarı, konuşkan dişçi buna “Zebercet Efendi’nin kürsüsü” der.) Bunun yanında dar-uzun bir masada duvara dayalı demir kasa. Merdiven altında avluya açılan camlı kapı; salonda dört köşe iki alçak masa, çevrelerinde kara meşin kaplı dörder koltuk; tavandan sarkan kurşun boruların ucunda iki abajur; sağ duvarda Mustafa Kemal Paşa’nın bir boy resmi asılı; merdivene çıkmadan sağda büyük bir kapı; üstünde ‘1’ yazılı. Kapılar, duvarlar fildişi yağlıboya. Dış kapının sağındaki duvarda dikdörtgen bir karton asılı: *Kapı gece ‘12’de kapanır*. İkinci kata çıkınca solda tek yataklı ve üç yataklı iki oda, sağda ayakyolu, iki ve üç yataklı iki oda. Üçüncü kat aynı. Üç katın merdiven dönemeçlerinde avluya bakan üç pencere. Tavanarasında sağda banyo, mutfak, solda eğri tavanlı iki oda. Küçük pencereleri yandaki yapının damına bakıyor. Otelin arkasında yüksek taş duvarlarla çevrili avlunun sol duvarı boyunca uzanan bir sundurma var. Ortalıkçı kadın haftada bir çamaşır yıkar burda; yağışlı havalarda boydan boya gerili iki kalın ipe serer çarşafları, çamaşıruları. Paslanmış, kararmış büyük demir kapı arka sokağa açılıyor. Sağda, duvar kıyısında ahır, arabacı, uşak odaları var. (İstasyon alanından otele çıkan sokağın başında bir çam ağacının gövdesine tenekeden kesilmiş, koyu yeşil üstüne ak harflerle OTEL yazılmış ok biçimi bir gösterge çakılı, ama yıllar sonra çivilerden biri çürüyüp kopunca okun ucu aşağıya dönmüş toprağı gösteriyor, otelin yeraltında olduğu sanısını veriyor insana.)

Zebercet:

Orta boylu denemez; kısa da değil. Askerliğindeki ölçülere göre boyu bir altmış iki, kilosunu elli dört. Şimdi-lerde, otuz üç yaşında, gene don-gömlek kantara çıksa elli altı ya da elli yedi kiloyu bulur. İki yıldır karın kasla-

rı gevşemeye başladı. Başu bedenine göre büyükçe, alnu geniş; saçları, kaşları, gözleri, bıyığı koyu kahverengi; yüzü kuru, biraz aşağıya çekik ama gecikmeli Ankara treniyle gelen kadının gittiğı sabah aynaya baktığında gördüğü kadar değil. Elleri küçük, tırnakları kısa; omuzları, göğsü dar. Yedi aylık doğmuş. 1930 yılı Kasımının 28'inde akşama doğru ağırları tutmuş anasının. Önce biraz beklemiş; bakmış olacak gibi değil, başını örtüp aşağıya inmiş, merdiven başından bağırmiş: 'Ebeye koş Ahmet Efendi.' Evindeymiş ebe, çabuk gelmişler; sağdaki odanın yatağına yatırmışlar. 'Vaktime iki ay var; gene mi düşecek ebanım?' demiş anası. 'Çık da su ısıt sen' demiş ebe babasına. 'Dış kapıyı kilitledim. Suyu koydum. Isırırken iki kere mi ne bağardı. Kapı aralandı, suyu istedi ebe, "Bir oğlun var" dedi. Az sonra odaya çağardı. Belemiş, avcuna almış, el kadar birşey. "Pamuğa sarıp inci kutusuna yatırılır bu; Zebercet koyun adını" dedi. Hemen kulağına eğildim...' Böylece bu pek rastlanmayan ad konmuş çocuğa. O gece otelde ilçelerin birinden bir yakınlarının Ağırceza'daki duruşmasına gelmiş dört adam kalıyormuş; akşam yemeğinden dönünce sırayla Ahmet Efendi'nin elini sıkıp 'Ömrü uzun olsun' demişler.

Bu yedi aylık doğuş anasının, babasının sağlığında ara sıra başına kakılırdı:

1. Sabah. Okula gidecek. Salona iner. Babası o zamanlar salonda yakılan kömür sobasının külünü boşaltıyor.

Zebercet: Baba, yirmi beş kuruş verir misin?

Babası: Ne Olacak?

Zebercet: Defter alıcam.

Babası kürekteki külü kovaya döker; küreği gene sobanın deliğine sokar.

Zebercet: Hadi baba, geç kaldım.

Babası: Patlama oğlum; şu külü alayım. Ananın yanında yedi ay nasıl durdun?

Bir oteli yönetmekle bir kurumu, geniş bir işletmeyi, bir ülkeyi yönetmek aynı şeydi aslında. İnsan kendini, olanaklarını tanımaya, gerçek sorumluluğun ne olduğunu anlamaya başlayınca bocalıyordu, dayanamıyordu. Ülkeleri yönetenler iyi ki bilmiyorlardı bunu; yoksa bir otel yöneticisinin yapabileceğinden çok daha büyük hasarlar yaparlardı yeryüzünde. Defteri kapadı. Ne gereği vardı artık bunları yazmanın ya da birkaç satır yazıp bırakmanın?

Çağdaş edebiyatımızın en ünlü kişilerinden Zebercet, yaşamını günlük yaşamın gerektirdiği en basit işlevlere odaklamış biri. Görünüşüyle son derece gerçek, basit ve sıradan. Ama içimizde bıraktığı etki öyle mi? Yusuf Atılgan'ın unutulmaz romanı *Anayurt Otel*i, bir memleket portresi, bir mizaç izahı. Yayımlandığı ilk günden bu yana başucumuzda. Okura düşen de onu daha yakından tanımak.

#türkçedebiyat #yabancılaşma #yalnızlık #ölüm #suçluluk #benlik
#psikolojikroman

